

MARC PASTOR

L'HORROR DE RÈQUIEM

Pròleg de BIEL PERELLÓ

Per al Lando i l'Eva, caçadors de monstres

VÍCTOR NEGRO'S

L'HORROR
DE RÉQUIEM

(Basat en una història real)

Crèdits:

L'Horror de Rèquiem
Col·lecció Nüwa

Primera edició: setembre de 2020

© Marc Pastor, 2020. Drets negociats per aquesta edició
c/o The Ella Sher Literary Agency

© del pròleg: Biel Perelló, 2020

© de la il·lustració de coberta: Guillem H. Pongiluppi,
2020

© de l'Apocalipsi segons Sant Joan: Cerint, 95dc

© de l'edició: Mai Més, 2020

www.maimes.cat

info@maimes.cat

Maquetació i disseny: Mai Més

Correcció: Maria Camps

Segona correcció: Abel Carretero

Galerades: Antonio Torrubia

ISBN: 978-84-122356-3-0

Tots els drets reservats.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre per qualsevol mitjà o procediment, incloses la reprografia i el tractament informàtic, la fotocòpia o la gravació, la difusió a través d'internet i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense el

permís escrit dels titulars del *copyright* ni d'aquell que no pot ser anomenat, és a dir, Hàstur.

Un exceso en la dosis de truculencias, de monstruos o de tensión dramática provoca indefectiblemente la sonrisa, la risa y hasta la burla. El terror y el humor van del brazo muy a menudo.

Chicho Ibáñez Serrador, *Historias para no dormir*

Pròleg a la vint-i-setena edició

per Biel Perelló

L'autor i la seva època

Què es pot dir de Víctor Negro que no s'hagi dit ja?
Poca cosa, francament.

Víctor Negro no dona entrevistes, no es deixa veure en públic, no assisteix a vernissatges de pica-pica. Res.

Una cosa és indiscutible, però: Víctor Negro és l'autor d'algunes de les pàgines més brillants de la literatura contemporània des que va publicar *L'any de la plaga* íntegrament en paper d'alumini.

I també és un fet que sempre que ens acostem a la figura de Víctor Negro, tard o d'hora acaba apareixent un altre nom misteriós: Marc Pastor. Qui és aquest altre personatge? Un sòsia? Un *alter ego*?

Rotundament, no en tenim ni idea.

És probable que li revisi els textos i que li passi el corrector ortogràfic del Word.

Durant un temps es va dir que Negro escrivia i Marc Pastor li feia les gestions editorials, ja que el seu tarannà més obert, l'experiència en el món literari, la placa d'agent de l'autoritat i una pistola sobre la taula de l'editor agilitzaven notablement les negociacions. En qualsevol cas, no són més que rumors que no s'han pogut demostrar i segurament són falsos.

L'obra com a aproximació a les tesis econòmiques de l'Escola de Chicago

Aquí piquem ferro fred. La manca de bibliografia sobre el tema és descoratjadora. Hom ha trobat a *L'horror de*

Rèquiem referències als diners, a la precarietat laboral, a les penúries pecuniàries. Però són subtils, molt allunyades de l'efectisme keynesià d'*Els miserables* i del dickeynesià d'*Oliver Twist*.

No obstant això, la novel·la funciona perfectament com a refutació sòlida de les imbecilitats de Hayek.

Resulta estranya l'absència d'algun estudi en profunditat sobre la macroeconomia a la literatura victoriana, car els economistes solen ser persones aventureres i amb una gran imaginació.

Provem de fer una altra aproximació

A *L'horror de Rèquiem* la paraula «dents» apareix onze vegades; «genives», quatre; «dentadura», tres, però «endodòncia», zero. L'aproximació odontològica és força limitada, doncs.

Una aproximació a les aproximacions

L'estudi interdisciplinari d'aquesta novel·la comença a donar fruits, sobretot en el terreny de la literatura comparada. Recentment, una prestigiosa universitat va publicar un article on comparava el llibre de Víctor Negro amb maquinària agrícola. És una notícia excel·lent, però hem de ser cauts: una anàlisi superficial demostrà que l'origen de l'article era el blog outlet-for-pagesos.wordpress.com, i que el seu autor, locigalot2004, efectivament estava vinculat a una universitat: concretament, a la Universitat Rio Bravo de Lleida, que, en realitat, no era una universitat, sinó una tapadora de negocis de compravenda de material agrícola defectuós.

Paral·lelament, l'Ateneu Barcelonès va provar de fer un curs sobre ètica i estètica a *L'horror de Rèquiem* i el van

encarregar a un senyor de Badalona, insistint que podia aprofitar la seva experiència com a venedor al Bauhaus i que, de ben segur, alguna cosa podria dir de Kandinski, Mies Van der Rohe o Leroy Merlin.

Però aturem-nos un moment.

On són els erudits sobre el gènere *noir*, fantàstic, *sci-fi*, terror o *gore-tex*, gèneres que, personalment, també em semblen fantàstics.

És que no hi ha ni un sol estudi de l'obra que s'aguanti mínimament?

Doncs sí que n'hi ha. Un, exactament¹. Però sembla que s'hagi escrit amb displicència, amb por.

Mirem-ho amb perspectiva, doncs. En aquest moment, respecte a *L'horror de Rèquiem*, hi ha dos corrents de pensament oposats:

- a) Els estudiosos² que, a l'obra, hi veuen un conjunt harmònic entre l'*ethos* i el *pathos*.
- b) Jo, que més aviat no.

A parer meu, l'estudi acadèmic anteriorment citat³ requereix urgentment una *peer review*. L'autor confon *ethos* amb un futbolista camerunès i, el que és més alarmant, tan sols fa referència al *pathos* quan parla de la neteja de lavabos, i sempre fent servir l'expressió *pathos WC*.

Aquesta aproximació divaga i no va al moll de l'os. Li falta allò que Pla anomenava «vergonya torera».

Fa la impressió que ningú es vol acostar a aquest llibre. És un prejudici sobre el gènere? No i mil vegades no. Aquesta és una obra que entronca amb la tradició del gènere fantàstic d'aquest país: Manuel de Pedrolo, Joan Perucho o Borja de Riquer, sense oblidar els columnistes d'opinió dels diaris digitals.

Per què, aleshores, hi ha tan pocs estudis solvents al voltant d'aquesta obra, i més tenint en compte l'elevat nombre d'especialistes en literatura de gènere i l'entusiasme que genera entre els lletraferits?

L'obra com a aproximació a una mort prematura i violenta

Potser l'explicació més prosaica és que capbussar-se en les pàgines de *L'horror de Rèquiem* és un esport de risc, gens recomanable per als fràgils d'esperit, i és que sembla com si alguna mena de malastrugança caigués sobre qui s'acosta a l'obra de Negro.

La gent que ha provat d'editar o d'estudiar les seves novel·les té tendència a patir alguns contratemps.

Al prologuista de l'edició andorrana el van trobar amb un tret al cap dins un Cadillac rosa; a l'editor italià, mort i abandonat en un contenidor d'escombraries; el porto-riqueny, penjat d'un ganxo en un camió frigorífic, i a l'islandès li van tancar una setmana el compte de Twitter.

És per això que els especialistes que s'aproximen a l'obra negresca (o afroamericana, com s'estima més denominar-la l'escola postmodernista⁴) ho fan amb una certa cautela paranoide, que és part fonamental de qualsevol estudi literari rigorós.

I és aquesta contrarietat la que ha deixat fora del terreny de joc aquells erudits més acomodats, més porucs, amb una família per protegir, i ha obert pas a un ventall d'emprenedors amb rerefons més diversos, sovint amb pocs escrúpols, que veuen en el negoci editorial una oportunitat d'enriquir-se ràpidament, la qual cosa atreu oportunistes de disciplines heterodoxes i, sovint, allunyades de la literatura, amb resultats desiguals, com ha quedat demostrat amb

l'enganyifa de la maquinària agrícola i la puta merda de xerrada a l'Ateneu.

Però la voluntat hi és, i això és important. Només cal rigor i no imaginar conspiracions delirants allà on només hi ha hagut una sèrie d'assassinats horribles que sembla que tenen una relació macabra amb aquest llibre.

Jo també soc un nouvingut al món afronegrec. Va ser una barreja de curiositat i de desesperació absoluta, el que em va apropar a la novel·la.

Aproximem-nos-hi d'una vegada, sense por ni esperança

Què es pot dir de *L'horror de Rèquiem* que no s'hagi dit ja?

La primera paraula que a hom li ve al cap en acabar la novel·la és, sens dubte, *merkwürdigliebestraum*, que podríem traduir com «Fuà, nen, quin passote».

És aquesta una novel·la d'autoficció? No. És aquesta una novel·la d'algú jove que se'n va de Barcelona per retrobar les arrels i la parla local del poble dels seus avis? Amb prou feines.

És una novel·la de terror? Sí. Fa riure? Per descomptat.

Segons el difunt catedràtic peruà Leopoldo Torresaguado, de la Universidad Católica del Cristo en Bambas, el final de la novel·la deixa el lector amb «un somriure i mal rotllet». I no puc més que donar-li la raó.

En canvi, de la publicació en alemany del malaguanyat professor Frugenbach, de la Facultat de Lingüística de la Universitat de Potsdam simplement en discrepo, tot i que potser només de la traducció que en fa Google Translate.

En qualsevol cas: de què tracta *L'horror de Rèquiem*?

De moltes coses, com tots els clàssics. Els clàssics resisteixen bé el pas del temps, i *L'horror de Rèquiem* no n'és l'excepció. És cert que, de tant en tant, caldrà

actualitzar els models dels telèfons que fan servir els personatges però, a banda d'això, té allò que distingeix els clàssics de la resta d'obres: que la peripècia del protagonista provoca en el lector un efecte emocional purificador (Κάθαρσις), que ens acostava a la serenitat i a la impertorbabilitat (ἀταραξία) i una portada guapa.

Per no aixafar la guitarra al lector neòfit direm que a la novel·la hi ha un personatge que podríem definir com a protagonista. I que li passen coses. *Grosso modo*.

L'esquema és clàssic i molt clar. La vida monòtona del personatge protagonista fa un gir de 365 graus a babord en trobar un objecte amb molt mala pinta, que és el detonant de la història (en altres paraules: una περιπέτεια *comme il faut*).

Aleshores l'autor agafa el lector per les solapes i el convida a un viatge iconoclasta, a la *follie à trois* d'una Santíssima Trinitat de fracassats que sospita que no té res per perdre; gran error, perquè en el pitjor moment veurà que sí que queda alguna cosa per perdre i la defensarà peti qui peti.

És el prototípic descobriment crucial del protagonista (una ἀναγνώρισις de tres parells de collons).

Els lectors de Lovecraft hi trobaran reminiscències cthuloïdianes, fins i tot cthulesques, o, si més no, el regust de Gozer el Gozerià.

A partir d'aquí, tot seguint el cànon aristotèlic, hi haurà μελοποιία i pluja daurada. Hi haurà tensió sexual no resolta amb un tentacle monstruós, números musicals, viatges organitzats, funcionaris desmotivats («L'horror! L'horror!») i un encarregat del museu de cera hipermotivat, lloros, personatges metaliteraris, incendis a *tout-i-plein* i un munt de notes a peu de pàgina, com si l'autor hagués pres seriosament les paraules de Noël Coward⁵ i, sense

complexos, fes de la novel·la un viatge constant escales amunt i avall, de la rialla a la por.

Un plantejament pràcticament noucentista, vaja.

En mans d'un escriptor més mandrós, com Dostoievski, el relat podria haver acabat amb un *Deus ex machina* o un *Donec perficiam* i aquí *pax et gloria a posteriori*. Però no. L'autor fa un autèntic *tour de France* i acaba atorgant al lector la darrera paraula, i deixa que sigui ell el responsable del destí del món; li passa, en definitiva, allò que en termes filosòfics se'n diu un marronassu del quinze.

I ara sí, és moment de seure a la butaca, amb una copa de conyac de mig litre al costat, d'encendre un bon cigar i de començar a llegir *L'horror de Rèquiem*. Anar llegint fins que se't tanquin els ulls i comencis a somiar malsons que no et pertanyen, mentre el cigar et llisca dels dits i cau al costat d'aquella cortina que fa tota la pinta de ser molt inflamable.

Sobre aquesta edició

Del manuscrit original sencer, si és que tal cosa va existir, només ens n'han arribat fragments inservibles. Negro el va cremar per preparar-se una infusió d'eucaliptus.

El gruix d'aquesta edició es basa en l'única versió presumptament íntegra que se'n conserva: una còpia en rus d'una traducció al francès. Com a fonts secundàries hem fet servir l'esborrany que Negro va penjar a Geocities.com cap a l'any 2001 i dues cintes de casset TDK de 90 minuts on l'autor interpreta els diàlegs de la novel·la fent veu d'esquirol capat.

La font (perduda ja) de Geocities l'anomenarem versió Δ; a la versió TDK l'anomenarem μ; per coherència i per simplificar, la versió del manuscrit en rus serà anomenada Ъ.

Pel camí ens hem trobat alguns esculls: hem hagut de correlacionar μ amb $\mathbb{L}$ guiant-nos per Δ i eliminar tot $\mathbb{L}$ que no μ o que contradigués Δ , sempre que $\Delta-1 > \mu$ o, en cas de dubte, $\mathbb{L}mc=E$.

I també hem hagut d'aprendre rus.

Esperem que els erudits en treguin profit, de l'esforç.

Val a dir que l'afortunada troballa recent de la còpia íntegra en rus en una sabateria de Sant Petersburg ha estat el detonant d'aquesta edició, que podríem qualificar de canònica-def-OK [6](#).

LA MANSIÓ SANTES CREUS

Aaah, mmm, aaaah, yes, yes, wga'h'nagl fhtagn!

Greta Von Pussy, *Kiss My Edelweiss*

1

L'anell dins del cadàver

Primer de tot, hem de trobar un protagonista.

De candidats no en falten, en aquesta sala d'autòpsies pasteuritzada i liofilitzada, impol·luta com de revista d'interiorisme (sense les pàgines de publicitat entre foto i foto), il·luminada com un plató de televisió (sense les hores de publicitat entre programa i programa), atapeïda com un festival de música a l'estiu (sense l'omnipresència de la publicitat entre cançó i cançó).

Si aquesta història fos una faula moral o una pel·lícula de Disney —sovint indestriables—, començaríem introduint-nos en els ulls d'un rosegador que observa els estranys comportaments humans des del forat que hi ha en un sòcol d'aquella cantonada, ocult per un contenidor de residus orgànics. El ratolí flairaria la carn en descomposició, que li obriria la gana i l'empenyeria a arriscar-se a grimpar fins als cossos, esquivant mirades indiscretas, fins a trobar un cadàver encara no massa fred on poder aixoplugar-se i, en definitiva, fotre's un bon tiberi.

Però, com ja hem dit, la sala està neta i no hi ha ratolins. Ni tan sols paneroles. Cap rastre de comensals *post mortem*, ni de les larves de *Sarcophagidae* que ahir van saltar acrispetades de dins de la bossa d'un podrit quan en van obrir la cremallera, com reus alliberats després que un terratrèmol esquerdés els murs de la presó.

Descartat la ratatouille d'ultratomba, l'altra opció són els cadàvers, que sempre fan patxoca. Tenir una història explicada per un finat vesteix molt i li dona un aire de transcendència impostada, de relativitzar-ho tot, de riure's

del mort i el qui el vetlla i tota la pesca (literalment, en aquest cas). També et permet fer alguns tripijocs a l'hora de dosificar la informació perquè representa que, collons, algú que ha traspasat hauria de tenir màniga ampla. Un mort és, per naturalesa, un narrador no fiable. Desconfia de qualsevol difunt que t'intenti explicar una història: o et vol vendre la moto o et vol fotre la xapa. Els morts passen massa hores sols i, quan enganxen algú que els escolta, no el deixen de cap de les maneres. Un pòltergeist no és més que una rebequeria ultraterrenal per necessitat d'atenció que se'n va de la mà. Per això no convé tampoc que el protagonista sigui un traspasat. Són egocèntrics i tenen poca capacitat de concentració. Acaben parlant d'ells, de la seva vida, de com van morir i de com de dur és el més enllà, i s'obliden de la història principal. Són contacontes postmoderns, incapaços d'explicar res amb el clàssic inici, nus i desenllaç¹, i es desvien i troben la manera de plorar-te les seves desgràcies, de farcir-te la història a peus de pàgina que es converteixen en autèntics purgatoris.

No vols que un mort t'expliqui res.

Coneixes cap mèdium que no faci cara d'amargat? Ara ja en saps el motiu.

Ens queden els humans vius, que tenen una llarga tradició en això de ser els protagonistes de les novel·les. Aquí també n'hi ha de tota mena, és clar. Cal triar-ne un d'interessant. Algú amb qui tu, lector, sentis una certa familiaritat. Algú que t'acabi important tant que vulguis continuar llegint. Algú que et desperti empatia. Algú que sàpiga conduir bé la història, no com aquell oncle que sempre la començava pel final, reia sacsejant la papadota i després la reprenia des d'un inici incert, bullit, sense gràcia ni tensió. Algú que tingui alguna cosa a dir, i això no és fàcil, tampoc. No són poques les novel·les que han acabat estripades a la paperera d'un editor perquè el protagonista era un sonso, algú sense cap mena d'interès, normalment el

reflex fidel de l'escriptor, un autor tan desnerit que és incapaç d'imaginar res més enllà de la pròpia monotonia existencial.

La mala sort fa que en aquest mateix moment, a la sala, només hi hagi en Rèquiem.

Sense ànim d'ofendre, en Rèquiem no és precisament en qui havíem pensat com a protagonista.

Hi esperàvem el doctor Broch, el metge de llarguíssima trajectòria, l'últim d'un llinatge de forenses que remenen vísceres com qui barreja les fitxes del dòmino, caliquenyo als llavis i cigaló sobre la taula. Amb la seva experiència, la seva visió freda i professional, el seu cartesianisme científic, tota narració queda ben endreçada, neta, de traç nítid, d'ordre impecablement maoista. Col·leccionista de càmeres fotogràfiques, el doctor Broch pot passar-se hores corregint els nivells i la saturació de les fotografies, etiquetant-les, omplint-ne manualment les metadades (és una de les tres-centes vint-i-sis persones arreu del món que ho fa), comparant-les per trobar patrons i unint-les en mosaics per crear composicions artístiques (com aquell retrat de la Mare dels Dracs fet a partir d'instantànies de ronyons, la joia de la corona de la seva col·lecció).

L'August Broch ha sortit un moment a buscar una bateria de recanvi de la Leica.

La Sara és una de les tècniques. Ulls de princesa àrab i veu de pilot d'helicòpters canadenc. És intuïtiva, desperta, mordaç, astuta i carismàtica. Ho té tot per capitanejar la història amb mà ferma i una veu molt personal. A més, viu sola, la qual cosa ens estalvia tot de subtrames dramàtiques sobre desenganys amorosos o pares malalts. La Sara està lliure de compromisos i no té intencions d'adquirir-ne cap en les properes pàgines. Tret del compromís urinari que ha de complir ara mateix amb la seva bufeta, i que la té apartada d'aquesta escena.

Amb en Julio no hi comteu, que ha sortit a fumar.

Hauríeu d'haver començat a llegir una estona abans:
d'aquesta manera no us trobaríeu ara a soles amb en
Rèquiem, pesant l'estómac de la noia ofegada quan hi troba
l'anell.

La misteriosa mort de la Lynette Santes Creus

Hi ha clients d'en Rèquiem que semblen més vius que ell. Cabells tallats amb desbrossadora rovellada, bosses sota els ulls com saquets de te negre, la pell citrina de patiment hepàtic constant —un fetge enutjat, definitivament desentès del cos que habita. En Rèquiem és tot un model de la temporada primavera-estiu de 1945 a Polònia.

Arrossega els peus en caminar i té una canya de pescar per columna.

Podries arribar a pensar que un home així (*A/XÍ*) ha de tenir una personalitat magnètica per compensar tanta desgràcia leptosomàtica, una col·lecció d'atributs irresistibles que el colguin de carisma, un exemple a seguir, algú a qui admirar, el mirall d'una generació. En canvi, en Rèquiem no és res de tot això: la manca d'astúcia en la mirada és un reflex fidel d'un intel·lecte justet, el processador necessari per fer sostenir un món interior tan atractiu com el solar d'un campament de toxicòmans.

No l'atrau res prou per dedicar-hi el mínim esforç.

Una vegada, va posar un anunci a la secció de contactes del diari: «Noi romàntic de dinou anys a qui li agrada llegir, el cinema, la música i passejar a la llum de la lluna busca noia amb interessos similars per amistat i el que sorgeixi.» L'únic que era cert era l'edat, la resta l'havia copiat d'un altre candidat a buscar parella a través de les pàgines dominicals, entre dones solitàries, homes desesperats i amors a primera vista en vagons de metro. En Rèquiem sempre s'excusa que no té temps de llegir, que no va al cinema perquè és molt car, que no entén de música i que

l'últim cop que va passejar a la llum de la lluna va ser tornant a casa durant una vaga de taxis. Ara bé, l'interès per mantenir certa relació amb el sexe femení es manté hormonalment intacte des de l'adolescència, massa sovint no correspost pel seu aspecte de retrat de Dorian Gray taciturn. Des que té la millor fibra òptica del mercat, a més, ja no li cal amuntegar columnes senceres de cederroms i devedés torrats de pel·lícules pornogràfiques que coneix de memòria.

Abans del *cliffhanger*, ens havíem quedat amb en Rèquiem pesant l'estómac de la noia. Centrem-nos en aquest cadàver un moment, perquè tindrà una importància de pes més enllà del de l'estómac en l'esdevenir de la història que estem arrencant.

Fins i tot morta, la Lynette té un aspecte saludable. Potser ara està una mica inflada i cianòtica, la pell esquinçada i els pulmons negats d'aigua; però exceptuant aquests detalls, sembla una noia sana i acabada d'esmorzar. Amb ressaca. I sense funcions motores. Podries dir que ha menjat el bol de cereals i se n'ha tornat a dormir. A la taula d'autòpsies. Amb el tors obert en forma d'i grega.

La Lynette té vint-i-set anys i unes diligències obertes per suïcidi. La van trobar ahir al vespre surant al Moll de la Fusta, entre plàstics, llaunes de cervesa i condons usats. Quan els de la subaquàtica la van enganxar a la grua per sota de les aixelles i la van alçar un metre sobre l'aigua, la capa d'oli que la recobria va reflectir les llums potents dels focus, convertint-la en una bola de discoteca punxada. El vestit se li arrapava al cos com una cortina de dutxa. Girava bressolada pel vent. Feia tan bona cara que tothom esperava que es disculpés en qualsevol moment. «Perdoneu, he caigut a l'aigua i se me n'ha anat el cap, però ja estic millor, gràcies. Algú pot despenjar-me? No voldria constipar-me.»

Una gavina li va buidar un ull i la gent va admirar el capteniment discret, gens estrident, de la noia.

El fet que la boca li regalimés encara durant una bona estona va començar a fer sospitar els policies, els bombers, els del zeroseixantaú, el centenar de persones que feia cua per entrar a la carpa del circ, el pakistanès que li oferia cervesa *amigo* arriscant-se a caure ell també i un repartidor a domicili que s'estava cruspint uns nigiris de l'entrega que, ja no ve d'aquí, lliuraria amb retard.

Al canell, una polsera identificadora del pavelló psiquiàtric de Can Ruti: Lynette Santes Creus. Els agents d'investigació van fer dues trucades i van esbrinar que s'havia escapat tres dies enrere. La primera trucada era al Pizza Pazzo per avisar que arribarien tard a sopar. La segona, a l'hospital, on els va atendre un infermer desganat que els va confondre amb una antiga nòvia de veu molt pregona i viril, i que encara no ha entès per què aquella noia que li havia trencat el cor enllitant-se amb el seu millor amic (un home que amb prou feines coneixia) li demanava informació sobre una pacient escapolida.

L'agent d'investigació de nom irrellevant per a la trama va acomiadar-se de l'infermer enviant-li petonets i amb el propòsit ferm de fer reviscolar la passió que alguna vegada havia existit entre tots dos, a pesar del matís que no havien mantingut mai cap mena de relació més enllà de la confusió telefònica.

Ara ja sabia tot el que necessitava de la Lynette Santes Creus: pacient amb una malaltia mental greu (indefinida, ni falta que fa), manies persecutòries, deliris apocalíptics i aficions autolítiques. La noia saníssima rescatada del port s'havia suïcidat. Cas resolt.

Calia trucar a la família?

No pas. Lynette Santes Creus l'havia perdut tota en un incendi gens sospitos a la mansió dels pares, encara no feia ni un any. Pare, mare, sis germans, dos nebots, quatre cosins, nou cunyats i excunyats, un conillet d'índies, un tucà anomenat Fèlix, les cendres de l'avi dins d'una urna de cartró biodegradable i la matriarca de la família, la gran

Madame de Santes Creus, que amb noranta-nou anys va quedar atrapada al panteó privat del jardí mentre li prenién les mides per construir-li un sarcòfag a l'estil egipci.

L'agent d'investigació no tenia cap mena d'interès a seguir el rastre de l'evident maledicció familiar perquè és un home racional que no creu en la mala sort i sí en l'estadística. I l'estadística deia que aquest és un altre cas tancat brillantment per la seva unitat, ara l'arxivem en unes carpetes que s'engroguiran amb els anys i tots contents.

Més endavant retornarem a Lynette Santes Creus. Encara no sé quan. Tinguem paciència.

En Rèquiem creu que és un tumor. El seu pensament cada cop que detecta un cos estrany és el mateix: és un tumor. Com una piloteta dura embolcallada pel teixit estomacal. Com el bec amagat a la pell llefiscosa d'un pop. Agafa el bisturí i hi fa un tall precís de forma totalment innecessària, perquè, si hagués estat destraler, el resultat hauria estat idèntic: un anell d'or, juraria que és d'or, amb un segell opalí amb la lletra H en ambre.

«Un anell que sembla un heliport per a mosquits», pensa en Rèquiem.

La lletra del segell sembla que bategui, que s'arronsi i giri en una espiral que li fa aclucar els ulls amb força per assegurar-se que no al·lucina. De gairell, li sembla que la Lynette Santes Creus exhala el darrer alè, a destemps, i vibra uns segons, com si hagués esperat que algú trobés el seu petit secret gàstric abans d'anar-se'n del tot.

Passa un cop de mànega a l'anell i se l'embutxaca; no el trobarà a faltar ningú, o això creu.

En Rèquiem ni s'imagina que un gest tan ínfim, una cleptomània de pa sucant amb oli, ha lligat el seu destí al d'Aquell Qui No Pot Ser Anomenat.

3

Un llac estrany

La boira sobrevola la riba del llac, l'onatge escumós enfosquit per la posta gairebé simultània dels dos sols, que abandonen a la tenebra les ruïnes d'una ciutat llunyana. L'imperi dels astres obscurs i els satèl·lits fugissers s'apodera de la volta celeste, però l'urbs es resisteix al jou. Aliena a la música de les nimfes, allà on el Rei espera en el tron, en Rèquiem entona un cant sord, un plany, un plor que no escoltarà mai ningú.

Després, eructa i allibera una part de l'ànima que li oprimia l'estómac, gas sobre gas, la broma inflamable que prenya una vall erma. Gira el cap a banda i banda i no troba ningú amb qui disculpar-se. La ciutat és llunyana i sense nom, o almenys no veu cap cartell, cap indicador, cap senyal de trànsit ni avís per obres. Arrenca a caminar pel fangar a l'espera de vida, els pulmons abrasats, pústules porprades a la pell que, no obstant això, no couen, com si el cos pertanyés a algú altre, com si l'aire que respira, un oxigen viciat i pestilent, no li correspongués. En Rèquiem s'apropa al llac per emmirallar-s'hi, però l'aigua recula a cada passa i fa tota la impressió que s'allunya, en una fugida perpètua. Treu el mòbil de la butxaca i prova d'encendre'l, però no té bateria. Es maleeix per no haver-lo deixat carregant durant la nit, abans de penetrar en el món dels somnis. Més tard li treu ferro, quan calcula que el roaming a una altra dimensió l'arruïnaria a ell i a la seva descendència (en cas que mai en tingués, que encara s'ha de veure) durant generacions. La pantalla li serveix de mirall, un espill fosc i malèvol com els ulls celestials que el

sotgen a través de la calitja ferruginosa que ara l'envolta. No reconeix el seu propi rostre, però tampoc és el de ningú altre.

Res no té sentit en un somni.

En Rèquiem creu que no cal buscar-hi una lògica, als somnis. Que això és només per a psicoanalistes de pa sucat amb oli i novel·listes amb pretensions, que si fa no fa són el mateix col·lectiu.

Es dedica a continuar caminant com si explorés un videojoc, a l'espera d'alguna ordre, alguna instrucció, alguna pista o algun camió de la brossa que el desperti de matinada amb l'estrèpit d'un contenidor carregat de detritus en descomposició i vidres despatxats en el color equivocat.

Com del no-res, un estrany castell abandonat, a mig construir, i una roda de carro a la porta. Escrit amb sang (ves a saber de qui o de què), en un alfabet impossible que és capaç de desxifrar per il·luminació onírica i amb una cal·ligrafia infausta que llegeix amb habilitats farmacèutiques: «Fortificació controlada pels germans Byakhee.»

No hi ha ni rastre dels tals Byakhee ni ganes, més enllà de la pudor de flatulència lleguminosa que impregna cada maó, cada columna, cada balustrada, cada punt de volta, cada arc gòtic, cada sortida d'emergència correctament senyalitzada, cada extintor, cada armadura buida, abandonada, com si algú n'hagués xuclat el cadàver de dins com qui succiona un percebe. Sí, potser és això. Un castell com les restes d'una mariscada l'endemà al matí, crocant de closques i mosques, els plats bruts a l'aigüera, aquella copa trencada encara amb un cul de vi blanc on sura una vespa golafre.

De sobte, perquè en aquests estranys indrets ultradimensionals tot sempre passa de sobte, un estrany udol que cap gola pot emetre, l'estrany esgarip perllongat d'un turment insaciable... i estrany. El lament finisecular

d'un estrany habitant de l'estrany paratge. En Rèquiem baixa unes estranyes escales de cargol fins a arribar dalt de tot d'una estranya torre. El llac regurgita estranyes bombolles de gas que esclaten en estranys i terrorífics crits de milers d'ànimes condemnades. Una estranya riallada trenca el firmament i fa giravoltar els núvols en estranyes formacions en espiral. Una llum s'encén en un edifici de la ciutat llunyana. Una llum estranya, és clar. I la ciutat també és estranya. I terrorífica. I en Rèquiem sent que perd el seny i el mòbil, que li cau de les mans i s'estavella contra el cel, que cal insistir que és ben estrany.

De sobte, de nou, s'adona que té l'anell clos en el puny i que el puny es desfà com una aspirina efervescent a la tauleta de nit. Una ombra li atansa el got perquè en begui, ajagut a la vora, la mà al clatell per ajudar-lo a fer el primer glop, com una llevadora o un actor porno amatent. En Rèquiem es mulla els llavis al mateix temps que abandona el somni, amb els músculs encara garratibats.

—Cridaves —diu la silueta amb veu nasal de cocaïnòman refredat— d'una forma molt estranya.

—Collons, Kurosawa —exclama en Rèquiem—. Crec que he sopat massa fort.

4

Kurosawa

Si no fos perquè comparteixen pis des de fa gairebé un any i ja s'hi ha acostumat, en Rèquiem tindria tot el dret a sentir-se terroritzat en trobar-se en Kurosawa només despertar. Qualsevol altra persona preferiria tornar al malson, comprar-hi una casa, conèixer algú amb qui compartir el projecte letàrgic, qui sap si tenir descendència (fills amorfs, de cap de mosca i tentacles al tors, que et demanen calés, et contesten malament i etziben cops de porta quan pubertegen), envellir en un patiment constant i, finalment, morir entre llàgrimes paranoïdes.

Consumit per l'heroïna, té la boca com un orfenat de genives, les parpelles com persianes a mig abaixar —torno d'aquí a cinc minuts—, els cabells a clapes, tatuatges irrecognoscibles fets amb tinta tal·leguera repartits aquí i allà com metàstasis capritxoses, ungles mossegades fins a la primera falange i xandall, sempre xandall, dalmatat de foradets de diferents etiologies (tabac, maria, crac, farigola). En Kurosawa és la viva imatge d'un home (o la morfologia aproximada del que s'entén per un home) institucionalitzat: capcot, desubicat, dòcil, imprevisible, inestable com un barril de dinamita caducada, un carnet d'identitat dels que mostren l'estat civil i l'ocupació.

No es pot dir que els dotze anys de condemna l'hagin convertit en aquesta espècie d'ésser malèfic de bestiari medieval, perquè ja apuntava maneres quan es guanyava la vida entre els aparcaments de Chocolate, Spook i Puzzle venent ampolles d'aigua als bakales que anaven fins a dalt de tot d'àcid, speed i amfetes, clients que el van batejar

amb el malnom de Kurosawa, perquè repetia com un mantra, amb la dicció i entonació d'un reputat actor que acabés de patir un greu vessament cerebral, «*¿Quieres agua? ¿Quieres agua?*».

En Kurosawa tenia l'entrada vetada a l'aparcament del Barraca, però, per un curiós incident (pícnic, llamp, menor, regidor d'esports, decapitació) que va desembocar en una enemistat de llarga durada amb els propietaris de la discoteca i una sentència no més curta a Picassent, on no va delatar mai els responsables dels segrestos, tortures i clubs de lectura que havien proliferat per la zona, qui sap si empès per un codi ètic que només ell coneixia i practicava o pel convenciment que qualsevol intent de confessió en un programa nocturn de màxima audiència acabaria amb el seu cos encalcinat dins un clot entre tarongers.

—Quina hora és? —pregunta en Rèquiem.

—Gairebé les quatre.

—I què feies despert?

En Kurosawa desvia la mirada a un garbuix ressec de mocadors de paper que ha deixat caure com un floc de neu sobre la flassada.

—No podia dormir i m'he posat un vídeo de Greta Von Pussy.

Els dits esquelètics d'en Kurosawa que no han abandonat el clatell d'en Rèquiem adquireixen aleshores un tacte enganxifós.

—T'has rentat les mans?

En Rèquiem coneix sobradament la resposta: no ha vist mai en Kurosawa rentar-se res.

—Eh, tranqui, que estic net.

Un regalim de semen groguenc com niell líquid s'escapa entre els mocadors de paper rebregats als peus d'en Rèquiem. En Kurosawa vesteix una samarreta imperi (LA samarreta imperi) i calçotets de golfista (divuit forats) amb un testicle tafaner. Podiria a palla i hormona desfermada si l'halitosi no en monopolitzés l'olor corporal.